Dies i dies | 20 | Actualitzat el 15/11/2011 a les 07:00

Passejant pel paradís

Proposo que a cada polític en campanya, a cada directiu de banc i a cada caixer automàtic se li regali el disc nou de **Carles Dénia**. A veure si aprenen alguna cosa. El músic s'ha deixat a *El paradís de les paraules* (Comboi, 2011) hores i hores de feina, treballant en llargues jornades d'estudi fins ben tard, però ben tard ben tard. Assajant, reformulant, tocant i retocant. El resultat s'ha fet esperar una mica però, de tan esplendorós, desconcerta.

El punt de partida són els versos dels poetes andalusins traduïts per Josep Piera, però com tota obra de pes, *El paradís de les paraules* s'escapa de qualsevol intent de definició. No cal anomenar estils davant d'una música tan polièdrica que convoca en la ment de cada oient imatges i referents contrastats.

A mi, el disc em fa pensar en **Paco Ibáñez** i en **Raimon** per la capacitat de saber transmetre la vivesa dels versos medievals; en **Morente** i els **Beatles** de la cara B d'*Abbey Road* per la manera de lligar elements aparentment discordants: el piano i els teclats d'**Albert Sanz** semblen a voltes **Ariel Ramírez** tocant "Alfonsina y el mar" i a voltes **Jimmy Smith** enmig d'una església; "Si de vora meu un dia" em du primer a **Albéniz** i després a unes seguidilles a la plaça del poble, i "Flor estranya" sona com si els **Weather Report** estiguessin assajant al bell mig d'un jardí japonès.

En definitiva em sembla que, pobres de nosaltres, no hem tingut prou temps encara per assimilar un disc tan cubista, modern i primitiu com aquest. De moment, anirem fent cas al company Paco Valiente i escoltarem *El paradís de les paraules* en calma, amb els ulls tancats i amb el millor equip de so possible. Res d'ordinadors en horaris d'oficina ni de dispositius mòbils al metro en hora punta.

Foto: Juan Miguel Morales